

Брайоні Торберн

Учорашні події біля Колони чемпіонів показали ільвернатцям, що цьогорічний турнір не відбудуватиметься безпечно за Кривою завісою.

Битва дійшла до нас.

*Ільвернатський присмерк, «Турнірне
насилство вторгається в Ільвернат»*

Родину Торбернів у давній, омитій кров'ю історії свого міста завжди вважали героями, і нікого це не обурювало більше, ніж сестер Торберн.

Вони зустрілися біля дверей Вежі — історичної споруди з вивіреного брунатного каменя, обплетеної плющем і терням, із загнутою вершиною, схожою на відьомський капелюх. Усе їхнє життя Орієнтир був купою каміння, а тепер він гордо височів серед пагорбів над містом Ільвернат як монумент славетним тріумфам Торбернів.

Брайоні, старша з двох сестер, зростала з упевненістю, що в історіях її родини чільне місце належатиме їй. Вона була високою і м'язистою, завдяки життю, проведеному в русі, а її руки прикрашав цілий арсенал чароперснів з кристалами, сила яких була підвладна дуже небагатьом. Не було виклику, якому вона не зважилася б протистояти заради досягнення своїх цілей. Не було ціни, яку вона не заплатила б за перемогу.

Вона була ідеальною героїнею. Принаймні так вона колись вважала.

— Я не знаю, що ще сказати, — обережно почала Брайоні, — окрім «вибач».

Іннес з кислим обличчям переступила поріг.

— «Вибач» тут не достатньо.

— А як щодо я змінилася?

Хоча сестри обидві були світлошкірі, веснянкуваті, з тендітними рисами обличчя, на цьому їхня схожість закінчувалась. Там, де Брайоні була зухвалою, Іннес була обережною. Там, де Брайоні була імпульсивною, Іннес була розважливою. Зазвичай Брайоні вистачило б як-небудь вибачитися, щоб Іннес злагідніла, але це вперше сестра не збиралась поступатись.

Іннес пройшла повз неї і незворушно оглянула перший поверх Вежі. На обличчі відбилися спогади. Інтер'єр кожного Орієнтира пристосовувався до смаку чемпіона, який ним заволодівав, тож відтоді, як усередину ступила Брайоні, Вежа вкрилася пасторальними гобеленами, затишними вовняними килимами та вишуканими різьбленими меблями з червоного дерева — немов зі сторінок казки. Брайоні гадала, що почуватиметься тут як удома, однак натомість їй здалось, що вона застрягла в химерній часовій капсулі своїх дитячих фантазій.

Іннес зупинилася перед колоною з грубого каменя біля підніжжя сходів. Серце магічної сили Орієнтира — колона, на лицьовій стороні якої викарбувано імена сотень колишніх чемпіонів, і більшість з них перекреслено. Камінь розтинали три тріщини, кожна пульсувала розжареним червоногарячим саявом.

Вона торкнулася одного з останніх імен, висіченого акуратним курсивом.

Іннес Торберн

— Я тобі не вірю, — процідила Іннес. — Ніхто не змінюється так швидко.

І підняла ліву руку, показавши мізинець. Місце, де палець з'єднувався з долонею, позначав потворний, нерівний шрам.

Шрам, який залишила їй Брайоні.

— Ну, я намагаюся, — Брайоні розуміла, як жалюгідно це звучить.

— Мені байдуже до твоїх докорів сумління. Я сюди прийшла не за вибаченнями.

— А за чим же?

— Такого турніру в Ільвернаті ще не було. Правила, які підтримували прокляття століттями, ламаються. Нашій родині потрібно знати чому.

— То вони послали тебе отримати відповіді. — Брайоні занепокоєно смикнула пасмо каштанового волосся, що вибілося з коси.

— Я сама зголосилась, — різко поправила її Іннес.

Тоді як більшість населення Кенделу в останні десятиліття радо прийняла магічний і технологічний прогрес, сонний Ільвернат лише знехотя вповзав у сучасну епоху. Його вулиці й досі були лабіринтами порослої мохом брукувкі з мінімальним простором для паркування. Модні торговельні центри та мережеві заклади ще не витіснили старосвітські місцеві чарокрамниці та ресторани. Ільвернат міг пишатися крихітним аеропортом, перспективною мистецькою сценою та репутацією приемного, хай і непримітного міста.

Усе змінилось рік тому, коли через книгу анонімного автора Ільвернат опинився в центрі світової уваги.

Магія існувала у двох різновидах: звичайна, яка, як і впливає з її назви, є рясним природним ресурсом, і висока — могутня, небезпечна й вичерпана.

За винятком єдиної вцілілої жили, яку тримали в таємниці сім найстаріших в Ільвернаті родин. Торік бестселер-викриття — «Традиція трагедії: Правдива історія міста, що посилає своїх дітей на смерть» — відкрив світові жахливу правду: ці родини присвоїли собі приховане в їхньому місті джерело високої магії і билися за нього... аж доки не досягли жорсткого компромісу.

Прокляття, яке ці родини наслали самі на себе.

Упродовж поколінь кожна родина посилала свого чемпіона на смертельний турнір. Переможець на двадцять років здобував для своєї родини виключне право на високу магію Ільвернату, доки наступний Кривавий місяць не сходив у небі червоним, даючи знак, що цикл завершився і вже вкотре розпочнеться новий турнір.

Два тижні тому прокляття почало проявлятися знову.

Прокляття, яке Брайоні завжди вважала за честь. Прокляття, до якого Брайоні мріяла бути причетною все життя.

Прокляття, яке тепер Брайоні щосили намагалася розбити.

— Я знаю, чому все змінюється, — сказала Брайоні сестрі, яка й досі стояла біля підніжжя гвинтових сходів. Ті лещатами обвивали колону, закручуючись навколо Орієнтира.

— Добре. — Іннес ступила на першу сходинку.

— Про це можна поговорити тут, унизу. — Брайоні не була готова влаштувати сестрі екскурсію. — Чому...

— Тому що я хочу побачити те, що мало би бути моїм.

З цими словами Іннес почала підійматися. З кам'яних стін на Брайоні, яка йшла слідом, блимали ковані ліхтарі, а ще вмуровані в стіни потужні чарокамені — вартові чари Вежі. Згідно з численними казками Торбернів, їхня перша чемпіонка сама вбудувала ці кристали, щоб захиститися від ворогів.

Колись Брайоні та Іннес тішились цими історіями. Вони були джерелом розради, коли вони росли, переходячи від одного двоюрідного брата чи сестри до іншого після того, як їх маленькими покинула мати-вдова. У тих казках Брайоні не була самотньою дівчинкою, єдиним справжнім прихистком для якої стала її сестра. Натомість вона бачила себе ідеальною Торберн. Бездоганною чемпіонкою. Тією, яка довела, що вона належить до своєї родини.

Вийшовши на майданчик на вершині сходів, Іннес повернулася обличчям до Брайоні, що стояла кількома сходами нижче. На лоб їй спадала розтріпана каштанова гривка, прикриваючи очі.

— Усе, як ми завжди мріяли, — безбарвно сказала вона. — Ти, напевне, у захваті.

Брайоні скривилася.

— Ні.

Іннес пирхнула.

— Чому? Перемога в турнірі для тебе понад усе. Чи понад усіх.

Справді, Брайоні вірила, що турнір — її призначення. Вона вірила в це так сильно, що відрізала Іннес палець, щоб вкрасти чемпіонський перстень і зайняти місце сестри в турнірі. Так, вона була щиро переконана, що Іннес загине, беручи в ньому участь. Але також Брайоні уявляла себе легендою, руйнівницею нездоланного прокляття.

Скалічити сестру здавалося гідною ціною за таку благородну справу.

— Справді. Так я думала раніше, — сказала Брайоні. — Але я більше не хочу виграти турнір — я хочу покласти йому край.

— Ти й досі вдаєш, що здатна це зробити? — холодно запитала Іннес.

— Я серйозно. Хочеш, нашли на мене заклинання правди.

Іннес надулась.

— Не драматизуй. Просто... поясни.

Тепер Брайоні вже могла викласти свій план, не затинаючись. Звичайно, за минулий день їй довелося пояснювати все це багатьом людям. Але з усіх, кого вона намагалася переконати, Іннес здавалася найважливішою.

Як і всі прокляття, турнір мав форму септограми — семикутної зірки, яку зазвичай малюють на чародошці, зі складниками, розміщеними на вершинах, і кристалом, наповненим чарами, у центрі.

Окрім того, що чародошкою був сам Ільвернат. У кожному з семи Орієнтирів, які оживали під час турніру, була колона, що діяла як вершина септограми. А Реліквії — сім предметів, які випадково падали з неба впродовж трьох місяців турніру — були складниками.

— Це прокляття, яке насилається знову й знову, — пояснила Брайоні. — Колона чемпіонів — це чарокамінь у центрі септограми. А силою його наповнюють мертві чемпіони, цикл за циклом.

Прокляття вимагали жертв. І шість життів, забраних незліченну кількість разів, були величезною жертвою.

Розповідаючи все це, Брайоні спостерігала за обличчям Іннес, сподіваючись побачити повагу чи принаймні розуміння. Але обличчя сестри зовсім не змінилось.

— Цікава теорія, — ухильно відповіла Іннес. — І як ти збираєшся його зруйнувати?

— Кожна з турнірних родин має історію про певні Реліквію та Орієнтир, — почала Брайоні. — Нашу ти знаєш. Я... я намагалася розповісти тобі, до того як... — до того, як вона напала на сестру.

Іннес доторкнулася до одного з каменів-оберегів. Це гадало Брайоні про те, як вони вдвох вдавали, що втискують кристали в стіни маєтку Торбернів, наслідуючи казку.

— Я й без нагадувань пам'ятаю нашу історію, — пробурмотіла Іннес. — Але ж чимало Торбернів користувалися Дзеркалом і заволодівали Вежею, і нічого не відбувалось.

— Річ не в тім, щоб заволодіти і тим, і іншим. Треба поєднати правильну Реліквію з колоною відповідного Орієнтира, і це запустить випробування — останню спробу завадити тобі зруйнувати частину турніру. Я це знаю, бо ми вже здолали один Орієнтир. — Під словом «ми» Брайоні мала на увазі себе та Фінлі Блера, ще одного чемпіона. Він теж був у Вежі, хоча й погодився почекати осторонь, щоб дати сестрам нагоду усамітнитися. — Питаєш про речі, які помічає наша родина? Тріщини в колоні, зникнення Кривавої завіси між Орієнтирами та Ільвернатом? Це все тому, що ми зруйнували частину прокляття.

Коли турнір розпочався, над Ільвернатом багряним саваном опустилося магічне явище під назвою «Кривава завіса», відокремивши місто від місця проведення турніру та

ізолювавши і те, і інше від решти Кенделу. Але після того, як Брайоні та Фінлі поєднали Меч і Печеру, вони ненавмисно знищили внутрішню Криваву завісу. І хоча виходу в зовнішній світ досі не було, тепер чемпіони могли заходити в Ільвернат, а будь-хто в Ільвернаті міг вільно потрапити на територію турніру — так само, як це зробила Іннес.

Однак Брайоні не розповіла про одну важливу деталь: існував не один спосіб зруйнувати турнір. Вони з Фінлі почали розбирати його шматок за шматком, щоб забезпечити виживання вцілілих чемпіонів, коли прокляття впаде. Але турнір також міг обвалитися, забравши з собою всіх п'ятьох. І така ймовірність її жахала.

На відміну від безпечнішого варіанту, крах турніру, схоже, ніяк від неї не залежав. Турнір був історією, шаблоном, який упродовж восьми століть існування зміцнювався знову й знову, і щоразу, коли чемпіони сильно відхилялися від цього шаблону, колоні давали тріщини. На стороні з іменами чемпіонів уже з'явили три смертельно небезпечні розлами, на відміну від єдиної переможної тріщини Брайоні та Фінлі на протилежній стороні, де коло з семи зірок символізувало Реліквії. Їхнє виживання не залежало від взаємної боротьби — це було змагання з часом, яке вони починали програвати.

— То, мабуть, тому все це і відбувається, — Іннес говорила тихо. — Ти справді думаєш, що зможеш закінчити його назавжди?

Брайоні ступила нерішучий крок угору, потім другий, доки вони не стали поряд.

— Сподіваюся, що так, — відповіла вона. — Я завжди буду шкодувати про те, що заподіяла тобі, але зараз я намагаюся виправитись. Повір.

Іннес шморгнула носом, витираючи очі, і серце Брайоні стиснулося. Вони все життя тримались одна одної. Неможливо було відкинути порив утішити сестру — обійняти, як вона не раз робила раніше.